

Những Năm Tháng Ta Làm Thuộc Hạ Ở Ma Cung

Contents

Những Năm Tháng Ta Làm Thuộc Hạ Ở Ma Cung	1
1. Chương 1: Ma Tôn Chính Là Một Tên Biến Thái	1
2. Chương 2: Một Cái Mở Đầu Đây Bất Ngờ	4
3. Chương 3: Nam Chủ Cũng Cần Có Tình Thương	7
4. Chương 4: Kết Cục Của Việc Nhiều Chuyện	9
5. Chương 5: Tình Cổ	11
6. Chương 6: Cách Chính Xác Để Thu Phục Tiểu Đệ	14
7. Chương 7: Một Vấn Đề Triết Học Có Liên Quan Đến Tính Mạng	16
8. Chương 8: Ta Kể Một Câu Chuyện Ma	19

Những Năm Tháng Ta Làm Thuộc Hạ Ở Ma Cung

Giới thiệu

Thể loại: đoản văn, cổ trang, xuyên khôngTình trạng bản gốc: Hoàn 8 chương + 1 PNBiên tập: EraleTrần Niệm Đăng v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-nam-thang-ta-lam-thuoc-ha-o-ma-cung>

1. Chương 1: Ma Tôn Chính Là Một Tên Biến Thái

Tính theo thời gian của Ma giới, bây giờ đã là chạng vạng, nữ chủ nhân tương lai của Ma Cung đã đợi ở phòng ngăn trong sảnh đường gần hai canh giờ, Quỷ Ảnh đại nhân đứng đầu ma cung dường như lật tung toàn bộ Ma Cung, cũng không tìm được Ma tôn Luật Tàn Thanh của bọn họ.

Đột, lúc đó quyết định lấy vợ chính là người, hiện tại nhìn thấy tân nương lại đổi ý con mẹ nó cũng là người, Luật Tàn Thanh, đừng để ta có cơ hội trở về, trở về rồi việc đầu tiên ta làm chính là để Triệu Họa Lân đè người xuống đất đánh toi bởi một trăm tám mươi lần.

Quỷ Ảnh đại nhân nghĩ thầm, đưa tay sờ sờ mặt nạ trên mặt, dưới mặt nạ là khuôn mặt đang nhú mào, ánh mắt như đao. Hắn cảm thấy chuyện quan trọng nhất hiện tại chính là tìm được Ma tôn, nhưng Ma tôn muốn trốn đi hủy bỏ hôn ước, bọn họ chắc chắn là tìm không được.

Bây giờ phải làm sao?

Nửa canh giờ sau, “Ma tôn” uống say khướt bị thuộc hạ vây quanh tiến vào động phòng.

Lại qua nửa canh giờ, Quỷ Ảnh đại nhân giả trang thành Ma tôn lên lút ra khỏi phòng tân hôn, tiện tay lấy ra cái mặt nạ đeo quanh năm, lúc đang định chụp lên mặt lại nghe thấy tiếng cười khe khẽ từ phía sau: “Làm tốt lắm.”

Động tác đeo mặt nạ của hắn dừng lại, lập tức xoay người quỳ một chân về phía thân ảnh đằng trước: “Tham kiến Ma tôn đại nhân.”

Đù má tên biến thái người chính là cố ý....rõ ràng vẫn luôn dùng thuật pháp cao cấp thuộc về Ma tôn trốn ở bên cạnh xem kịch, con mẹ người chính là muốn xem tiết mục phạm thượng của ta????

Quý Ảnh mím chặt môi, mắt nhìn chòng chọc mặt đất, eo lưng vô cùng căng thẳng, không dám động đậy một chút nào, nhìn qua vô cùng cung kính với người đối diện, nhưng tình cảnh hiện tại có bao nhiêu lúng túng thì chỉ có người trong cuộc mới có thể biết, mà Ma tôn hiển nhiên không có cảm giác này.

Y chỉ cảm thấy Quý Ảnh như vậy so với bộ dáng lạnh như băng lúc bình thường thú vị hơn nhiều. Mỗi lần hắn ngoan ngoãn như vậy quỳ gối trước mình, y dường như đều có thể cảm nhận được bên trong đỉnh đầu rũ xuống của đối phương tràn đầy lửa giận.

Nhờ y ban tặng, Quý Ảnh có một gương mặt dường như giống như đúc với Ma tôn trước mặt, làm thể thân của ma tôn, dung mạo cùng dáng người của quý ảnh gần như là hoàn mỹ, bình thường để tránh mạo phạm, hắn vẫn luôn dùng mặt nạ màu đen gặp người khác.

Nhưng mà Ma tôn đùa giỡn hắn không phải là vì bộ dáng của y với mình giống nhau, y để ý chính là linh hồn mỹ vị vừa miệng dưới bộ da này.

Quý ảnh quỳ cả buổi trời, đây với hắn mà nói xem như là chút lòng thành. Hắn không muốn phỏng đoán hoạt động tâm lý lúc này của vị trước mặt, bởi vì hắn cảm thấy được cho dù biết cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, như vậy sẽ chỉ khiến Luật Tàn Thanh càng thêm được đẳng chân lân đẳng đầu mà thôi.

Người phía trên nhìn chăm chú hắn một hồi, phát ra một tiếng cười khê: “Đứng lên đi.”

“Vâng, tạ ơn Ma tôn.” Quý Ảnh lạnh như băng nói, dứt khoát đứng dậy, lại cảm thấy cẳng chân bỗng nhiên đau đớn kịch liệt một hồi, khiến cho hắn đứng thẳng so với quỳ còn đau khổ hơn. Hắn không nhìn thẳng vào Ma tôn, nhưng có thể cảm giác được ánh mắt của đối phương có thêm nhiều hứng thú.

Trả giá bằng tôn nghiêm. Quý Ảnh nghĩ thầm, trên đùi lại càng ngày càng đau, đây là bệnh cũ lưu lại lúc huấn luyện làm thể thân. Đương nhiên, theo tình huống hiện tại xem ra, khả thi hơn chính là tên biến thái Luật Tàn Thanh kia đang thôi động cổ trùng chôn ở trong thân thể hắn, dù sao loại đồ chơi này ở ma giới cũng có nhiều, hạ vào trong thân thể thuộc hạ một chút, trong mắt y đại khái cũng không tính là cái gì.

Chiếu theo hứng thú mãnh liệt của đối phương với hắn, xem ra hắn là cái sau.

“Sao vậy, Quý Ảnh đại nhân dường như có chút không thoải mái?” Luật Tàn Thanh cười tủm tỉm mở miệng hỏi, y dựa sát lại, Quý Ảnh thậm chí có thể ngửi được mùi hương đủ mê hoặc trên người y.

Ma tôn chưa bao giờ dùng dầu thơm, đây là thể chất mị hoặc trời sinh.

Quý Ảnh hiện tại vô cùng hối hận bản thân mình lúc trước vì sao lại viết ra loại pháp quy tắc như này, đối với hắn bây giờ mà nói, luồng hương kia cùng cổ trùng trong cơ thể cảm ứng lẫn nhau, Ma tôn lại kề sát hắn như vậy, dưới hai tầng tra tấn của lửa dục và đau nhức, hắn cảm thấy bản thân muốn hóa đá rồi.

Hơn nữa còn có loại kích động muốn nhào vào ngực đối phương.... bởi vì chân đau.

Quý Ảnh biết Luật Tàn Thanh am hiểu nhất chính là đùa giỡn lòng người, bởi vì quy định phá nguyên tắc này là hắn viết.

Hắn thề, sau này không bao giờ viết kiểu nhân vật biến thái nữa. Chân thành yêu nước thân thiện tin tưởng là phẩm chất tốt cỡ nào kia chứ, nhưng đáng tiếc Ma tôn với bọn hắn căn bản không sát thực tế.

Hắn cảm thấy hơi thở của Luật Tàn Thanh nhẹ nhàng đảo qua tai, thật ngứa, khiến người ta cảm thấy ám muội. Quý Ảnh run rẩy một cái, miễn cưỡng lui về sau một bước, lại biểu hiện ra vẻ mặt lạnh lùng kia: “Đa tạ Ma tôn quan tâm, nếu như không còn chuyện gì khác, thuộc hạ xin cáo lui.”

Luật Tàn Thanh nhìn chòng chọc hắn, trong ánh mắt tràn đầy hứng thú, một khắc sau lại trở nên lạnh lùng không gì sánh được, dường như đang nhìn một kẻ đã chết: “Tự ý giả mạo thân phận bản tôn, nên làm như nào không cần ta nói, đúng không Quý Ảnh?”

Đây là muốn hấn đến Hình đường chịu phạt.

Quý Ảnh liền quỳ xuống, giọng điệu cứng nhắc nói: “Thuộc hạ đã biết.”

Luật Tàn Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, thân hình hóa thành một vệt bóng đen tản đi. Quý Ảnh quỳ rất lâu trên mặt đất, đau đến mồ hôi lạnh phủ kín trán.

Hắn nói: “Cung tiễn Ma tôn.”

Chuyện vẫn chưa tính là xong.

Quý Ảnh chịu phạt xong liền tắm rửa đi ngủ, ngày mai còn có chuyện quan trọng phải làm, nhất định phải đảm bảo giấc ngủ, chỉ tiếc tân nương tử bên kia Tây Vực Ma giới giả qua đây hôm nay phải phòng đơn gối chiếc.

Người nói đây là chuyện gì a.

Quý Ảnh trở mình, miệng vết thương thoa thuốc sau lưng có chút rách ra, hấn ngửi thấy mùi máu tanh.

Không quan tâm, rách thì rách đề, lão tử phải ngủ.

Có một bàn tay đột nhiên sờ lên eo hấn, Quý Ảnh giật bắn mình, đao rút ra một nửa, tay lại bị người đè lên không thể động đậy.

Đôi mắt xanh biếc của Luật Tàn Thanh lóe sáng trong đêm tối, không chớp mắt mà nhìn hấn.

Đù má người bao nhiêu tuổi rồi còn chơi trò dọa ma nửa đêm, người biết bản thân dọa người thế nào không?

Ma tôn chậm rãi nói: “Sao nào, bị dọa rồi?”

Quý Ảnh thử rút tay, phát hiện rút không nổi, vì vậy vô cùng tỉnh táo nói: “Ma tôn nếu như muốn dùng giường của thuộc hạ, có lẽ nên để thuộc hạ lui xuống đây.”

“Lại muốn đi đâu? Ma cung cấm đi lại ban đêm đấy.” Đối phương cong khóe môi, kéo hấn qua, trường đao rơi xuống đất phát ra một tiếng keng trầm thấp, miệng vết thương trên lưng Quý Ảnh rướm ra nhiều máu.

Nhưng cái này không quan trọng.

“Thuộc hạ có thể ngủ trên sàn nhà.” Quý Ảnh nói, chỉ là Ma tôn hiển nhiên không muốn hấn làm như thế, cái tay kia nhéo nhéo eo hấn, giọng điệu tràn ngập đồ dành.... mới là lạ.

“Thả lỏng chút, ngủ.” Luật Tàn Thanh nói.

Cả người hấn cứng đờ dựa vào trong ngực Luật Tàn Thanh, đối phương làm như không có chuyện gì muốn hấn thả lỏng.

Nhưng hấn bị thương, thực sự quá mệt mỏi quá buồn ngủ rồi, chẳng còn tâm trạng mà đối phó nữa. Cũng chỉ đành giữ nguyên cái tư thế quái dị này ngủ một đêm.

Ngày hôm sau lưng mỗi eo đau, lúc mặc quần áo còn phát hiện trên cổ mình có thêm một dấu hồng ngân, không mặc quần áo cao cổ thì không che được.

Quý Ảnh làm người đứng đầu Ma Cung, làm việc luôn luôn nghiêm túc cẩn trọng, tính tình trầm mặc ít nói, tác phong sinh hoạt cá nhân rất lạnh mạnh, dấu hồng ngân gì gì đó là tuyệt đối không thể có.

Đều trách tên Ma tôn biến thái kia.

Tiểu nhân ở trong lòng Quý Ảnh đã đè Luật Tàn Thanh xuống đất quất một trăm lần, vẫn chưa cảm thấy hả giận. Hấn dùng pháp thuật biến dấu hồng ngân này thành vết máu bầm, tốt xấu còn có thể giải thích là do bản thân không cẩn thận đụng vào đâu đó.

Cho đến tận khi hấn mở cuộc họp mới phát hiện ánh mắt sâu xa của Ma tôn.

2. Chương 2: Một Cái Mở Đầu Đầy Bất Ngờ

Hôm nay là ngày nam chủ Triệu Họa Lân trở về từ nhân giới.

Trong lòng Quỷ Ảnh đã sớm tính xong nội dung vở kịch, không bao lâu nữa, nam chủ liền muốn cảm dỗ nữ nhân Ma tôn cười về hôm qua, sau đó bị Ma tôn phát hiện, sau đó nam chủ sẽ nhận lại người thân rồi đoạn tuyệt với Ma tôn, từ đó bắt đầu một màn ngược thân ngược tâm.

Nhưng theo sự phát triển trước mắt này, nam chủ yêu nhau lắm cắn nhau đau với Ma tôn, là chuyện của hai trăm chương về sau.

Dựa theo nội dung cốt truyện do chính hắn viết, Lam Cẩm Sát hẳn là gặp Triệu Họa Lân trong vườn hoa của Ma cung, sau đó Ma tôn liền xuất hiện.

Cái này cũng chưa phải là nghiêm trọng, nghiêm trọng chính là hoa trong hoa viên là chủng loại đặc thù của Ma giới, có tác dụng thôi tình mãnh liệt, ngay đêm đó nam chủ bị ảnh hưởng, có một đêm mộng xuân kiểu diễm.

Đương nhiên, cái chủ đề hắn mơ tới ai này liền có chút vi diệu.

Quỷ Ảnh đang say sưa nhìn hoa hồng thuần một sắc màu, phía sau đột nhiên có một giọng nói dịu dàng gọi: “Nghĩa phụ.”

Đù má! Gặp quỷ rồi! Giảm thọ rồi! Là nam chủ Triệu Họa Lân á á á á!!

Hắn không phải còn đang trên đường sao? Lam Cẩm Sát còn chưa xuất hiện nam chủ sao lại lạch bạch chạy tới đây?

Nam chủ Triệu Họa Lân là nghĩa tử Ma tôn nhận nuôi từ nhân giới, quan hệ hai người vô cùng thân mật, hơn nữa Luật Tàn Thanh vẫn luôn như có như không trên gheo để tăng cường độ thân mật, lúc Triệu Họa Lân gặp Luật Tàn Thanh thì cơ bản đều không cần quỳ xuống, ngay cả hành lễ cũng không cần.

Quỷ Ảnh cứng đờ người, hắn xoay người trước khi nam chủ mở miệng nói câu tiếp theo, lạnh lùng phun ra một câu sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn: “Ta không phải, công tử nhận lầm rồi.”

Triệu Họa Lân chỉ kịp nhìn thấy sườn mặt đeo mặt nạ của hắn, đó là một loại khí chất lạnh lẽo không giống với nghĩa phụ, ánh mắt dưới mặt nạ cũng lạnh như băng khiến người ta sợ hãi, cũng không mỉm cười thân thiện như nghĩa phụ.

Đây là một thanh kiếm sắc bén bức người.

Trong bụng Triệu Họa Lân suy đoán thân phận nam nhân vừa gặp mặt, hoàn toàn không nhìn thấy Lam Cẩm Sát một thân thị nữ một thân một mình đến hoa viên giải sầu, mà lúc Triệu Họa Lân rời khỏi, ngay cả một câu hỏi thăm cũng không nói.

Hai người bọn họ thuận lý thành chương không có cảm dỗ.

Khi Triệu Họa Lân nhìn thấy Quỷ Ảnh lần thứ hai, hắn đứng ở phía sau Luật Tàn Thanh, thân hình ẩn trong góc tối, giống như là một thanh kiếm bất cứ lúc nào cũng có thể rời vỏ.

Luật Tàn Thanh cười nói: “Nghĩa phụ cho người gặp một người, cho người nhìn xem giống hay không giống, nào, trước tiên quay người.”

Còn chưa đợi Triệu Họa Lân hiểu được hàm nghĩa mấy chữ “giống hay không giống”, hắn quay người lại nhìn thấy, hai người tuy trang phục khác nhau nhưng gương mặt lại giống nhau như đúc.

Thì ra là như vậy, hắn là thể thân mà nghĩa phụ dày công chuẩn bị.

Luật Tàn Thanh cho Quỷ Ảnh lui ra rồi ngồi xuống trò chuyện cùng Triệu Họa Lân, Quỷ Ảnh lại đeo mặt nạ lên, lặng lẽ rời đi.

Mà lúc Triệu Họa Lân giống như vô tình hỏi về họ tên thân phận của Quỷ Ảnh, trong mắt Ma tôn lóe lên chút hứng thú rồi biến mất: “Hắn gọi là Quỷ Ảnh, là thể thân của ta, cũng là chủng sự Ma cung.”

Luật Tàn Thanh thản nhiên nói: “Kể như vậy nghĩa phụ có rất nhiều, nếu như người coi trọng thì nói với nghĩa phụ một tiếng, để hấn bỏ khuôn mặt này làm người của người, cũng không phải là không thể.”

Triệu Họa Lân cười cự chối.

Quý Ảnh không biết mình vừa mới dạo quanh điện Diêm vương một lượt. Mấy ngày gần đây hấn rất bận, vừa phải nhập đồ cưới sinh lễ của Lam Cẩm Sát vào kho, lại phải cẩn thận bố trí sắp xếp phủ đệ cho nam chủ, nam chủ nhiều năm dùng thân phận Ma sứ ở lại nhân giới, phủ đệ đã phủ bụi nhiều năm. Đúng giờ quy định, Quý Ảnh phái người đi nhỏ cỏ rồi trồng hoa và cây cảnh, duy trì cảnh tượng tươi tốt.

Lại nói Triệu Họa Lân là Luật Tàn Thanh nuôi lớn, chẳng thà nói do Quý Ảnh hấn nuôi lớn.

Luật Tàn Thanh ban đầu nuôi Triệu Họa Lân như nuôi sủng vật, có hứng thú thì để ý một chút, không có hứng thú thì ném cho Quý Ảnh, dù sao bộ dáng Quý Ảnh với y giống nhau như đúc, độ thiện cảm thì mãi mãi cũng là thêm vào trên người y, hướng chỉ cách đây mấy năm tính tình cũng ôn hòa dịu dàng, không lạnh lùng sắt đá như hiện tại.

Cho nên cũng khó trách Triệu Họa Lân nhằm lẫn hai người.

“Hấn thế mà lại có hứng thú với người.” Giọng nói của Luật Tàn Thanh trầm thấp nhu hòa, bên trong một mảnh tối tăm đầy mê hoặc, Quý Ảnh cup mắt không nói, lại nghe thấy Ma tôn bắt đầu lầm bầm lầu bầu: “Cũng phải, dù sao hấn cũng do người nuôi lớn, từ trước tới nay lại chưa từng nhìn thấy gương mặt thật của người.”

Quý Ảnh còn có thể nói cái gì, hấn chỉ có thể quỳ xuống, thấp giọng nói: “Thuộc hạ biết sai.”

“Quý Ảnh.” Luật Tàn Thanh nói, “Người mặc dù là người của bản tôn, thế nhưng xưa nay lại không có cái tự giác khi làm người của bản tôn.”

Đầu Quý Ảnh cúi xuống càng thấp hơn nhưng thật ra trong đầu hấn lại đang tự bào chữa: có chứ, ta vẫn luôn có mà! Người xem, ngoại trừ việc làm ấm giường ra thì ta cái gì cũng làm hết! Ngay cả lái máy bay cũng muốn ta giúp, người....người còn muốn thế nào nữa!

Luật Tàn Thanh đưa tay qua, ngón tay lạnh như băng dán lên mặt Quý Ảnh, y cảm nhận được người dưới thân khẽ run rẩy, vô cùng hài lòng mà nở nụ cười.

Quý Ảnh chỉ cảm thấy một luồng hương giống như đòi mạng trên người người kia càng ngày càng mãnh liệt, giống như rắn độc trí mạng, đang không ngừng dây dưa dụ dỗ con mồi là hấn.

Hấn nghiêng đầu đi, lạnh lùng nói: “Đại nhân, Quý Ảnh không làm được.”

Động tác này có 80% tỉ lệ khiến Luật Tàn Thanh tức giận, sau khi nghe thấy một tiếng cười khê đầy sung sướng của Luật Tàn Thanh, Quý Ảnh yên lặng mà thấp cho bản thân một cây nến.

Luật Tàn Thanh nói: “Lại đây.”

Quý ảnh từ từ đứng dậy, chết lặng đi tới trước mặt Luật Tàn Thanh.

“Cởi quần áo, để ta xem thương thế của người một chút.”

Không, lão biến thái nhà người chính là muốn chấm mút, còn nói đến nghiêm chỉnh như thế.

Đầu ngón tay lạnh lẽo dính thuốc mỡ chạm qua vết thương đã kết vảy, có một vết roi thật dài, từ hông kéo dài thẳng một mạch xuống đuôi xương cụt, Quý Ảnh mắt nhìn mũi mũi nhìn tim để giữ cho bản thân bình tĩnh, nhưng hấn rất nhanh liền phát hiện tiểu huynh đệ của mình có xu thế ngóc đầu, bởi vì ngón tay của Luật Tàn Thanh đảo quanh ở xương đuôi, như có như không mà vuốt ve.

Y ở rất gần, kề rất sát, hơi thở nóng rực lướt qua khiến Quý Ảnh có một loại ảo giác giống như bất cứ lúc nào đối phương cũng sẽ hôn lên đó.

Nhưng đối phương tha cho hấn, dù sao trách nhiệm của cái thân thể này chủ yếu là thể thân thôi, trên người Luật Tàn Thanh không có vết sẹo nào, theo lý mà nói thì trên người Quý Ảnh cũng không thể có.

Ban đầu vết thương là một vết rất dài, rất sâu, giống như chém hẵn thành hai khúc, sau khi khép lại thì để lại một vết tích rất mờ.

Sự tồn tại của nó cũng là do Ma tôn ngầm đồng ý.

Có lẽ là để thời thời khắc khắc nhắc nhở Quỷ Ảnh——người chỉ là một quân cờ bất cứ lúc nào cũng có thể bị vứt bỏ.

Yên tâm, ta rất có cái tự giác này.

Quỷ Ảnh giống như giỡn mà nghĩ, dù sao ta cũng khác mấy thứ dê tiện lẻo loẹt kia.

Nội dung bổ sung:

Triệu Họa Lân là nam chủ, đương nhiên vận mệnh sẽ có thăng trầm, khi còn bé được nhận về từ nhân giới, không biết tên khốn khiếp nào tiết lộ tin tức, nói đùa nhỏ này là cục cưng bảo bối của Ma tôn.

Lúc đó Luật Tàn Thanh đang đánh nhau với một Ma tôn nổi danh khác, đối phương thua, trong lòng không phục, tự mình mò tới Ma cung tha Triệu Họa Lân đi, tuyên bố là muốn lược rồi ăn.

Ngày đó Luật Tàn Thanh bế quan, Quỷ Ảnh liền dẫn người truy sát một đường, cuối cùng đoạt về được nam chủ từ trong tay biến thái.

Nhưng vì thế, hẵn trúng một đao của đối phương, thực lực chênh lệch rõ ràng, một đao kia khiến cho hẵn sau khi trở về Ma cung thì bất tỉnh nhân sự, nằm bảy ngày bảy đêm ở trong Cổ Nguyên trì mới tỉnh lại, một thân tu vi mất hơn nửa, đánh đối nặng nề như vậy mới khiến Triệu Họa Lân không biến thành thịt bánh trôi trong nỗi người ta.

Quỷ Ảnh bây giờ còn nhớ rõ khi hẵn vừa tỉnh, Luật Tàn Thanh đứng ở bên cạnh nước trì đen thùi lùi chăm chú nhìn, nếu như là kịch hiện đại, trong tay y nên có một mẫu thuốc lá, không khác gì mấy tên tổng tài bá đạo lắm.

Cũng không biết y canh ở đây bao nhiêu lâu, hoặc là vừa mới đến.

“Đáng không?” Ma tôn hỏi hẵn, “Người hiện giờ với bản tôn mà nói, đã là một phế vật.”

Giọng nói kia dù là ai nghe cũng đều sẽ cảm thấy lạnh thấu xương.

“Triệu...khụ...Họa Lân thiên phú không ai có thể sánh bằng...” hẵn nói, khoe miệng không ngừng có máu rỉ ra, Luật Tàn Thanh quỳ một chân xuống, vươn tay lau cho hẵn, một đôi mắt xanh biếc như phỉ thúy nhìn hẵn.

“Hắn sẽ trở thành trợ thủ đắc lực nhất của đại nhân.” Quỷ Ảnh nói xong lời này liền nhắm hai mắt, dường như một khắc sau sẽ chìm vào trong nước.

Quỷ Ảnh biết, Luật Tàn Thanh không phải không phát hiện ra việc Triệu Họa Lân mất tích, thậm chí y hy vọng mình dùng mạng đi đổi lại mạng của Triệu Họa Lân, bản thân ngồi đó ngư ông đắc lợi, như vậy Triệu Họa Lân mới có thể vì ân tình mà trung thành với Ma cung.

Chỉ cần giết thể thân này, Triệu Họa Lân cũng sẽ không bao giờ phát hiện có một người khác chịu chết vì hẵn.

Dưới đáy Cổ Nguyên trì xác người vô số, chỉ cần mặc kệ hẵn chìm xuống thì sẽ không lên được nữa.

Quỷ Ảnh thấy rõ sát ý trong cặp mắt kia, nhưng hẵn lại không ngờ Luật Tàn Thanh tự mình xuống nước ôm mình lên, mang hẵn về phủ, nối liền kinh mạch đứt gãy cho hẵn, lại cho hẵn tiếp tục đi theo bên cạnh mình.

Là Luật Tàn Thanh động tâm.

Cội nguồn của động tâm, chỉ là sau khi y xuất quan liền thấy Quỷ Ảnh một thân đầy máu giao Triệu Họa Lân cho người khác, nhìn thấy mình ở phía xa liền nhắm mắt lại, mệt mỏi mà ngã xuống.

Hắn nghe thấy Quỷ Ảnh nói hai chữ.

Hắn nói: “Đại nhân.”

3. Chương 3: Nam Chủ Cũng Cần Có Tình Thương

Quý Ảnh có một thói quen, bên hông của hắn luôn giắt một thanh đao, giống như điều này sẽ làm hắn cảm thấy an toàn hơn, nhưng thật ra hắn cần phải biến bản thân thành một vũ khí đủ sắc bén, cắt đứt cuống họng hoặc là đâm thủng ngực người khác vì Luật Tàn Thanh, hồng kiếm mẻ đao cũng sẽ không tiếc.

Luật Tàn Thanh nghe thấy giọng điệu lạnh lùng của hắn, không gợn sóng mà báo cáo, thật ra thì phần lớn nội dung y đã biết, nhưng y cảm thấy rằng nghe chính miệng Quý Ảnh nói cũng không tệ.

“Triệu Họa Lân ở nhân giới vẫn có người thân còn sống.”

Quý Ảnh nói tới đây, nhẹ nhàng dừng lại một chút, “đại nhân có muốn ra tay hay không?”

Người đứng nhìn ta như vậy, ta đang rất nghiêm túc hỏi người đấy! Người đứng vừa đến đã táy máy tay chân chứ! Người không ngại bản à á á á á!!!

Luật Tàn Thanh đưa tay qua, ngón tay nhẹ vuốt ve ở trên môi hắn, “Người nữ sao?”

Quý Ảnh liếc mắt nhìn nụ cười sung sướng trên mặt Luật Tàn Thanh, hắn bị giọng nói trầm thấp kia chấn động. Sau đó lại nghe thấy Ma tôn biến thái nói: “Nếu như ta muốn chính tay người làm thì sao?”

Tự mình ra tay diệt cả nhà nam chủ? Quý Ảnh mặt không đổi sắc nghĩ, người nghĩ nhiều rồi, kia căn bản cũng không phải là huyết mạch tương liên với nam chủ, dường như cũng chẳng có chuyện gì khác biệt.

“Tuân mệnh, đại nhân.”

Người kia đứng ở dưới bậc, toàn thân áo đen, vĩnh viễn giống như một lưỡi đao phủ kín sương lạnh.

Trong lòng hắn không hề nổi sóng, “Nếu như ngài muốn, thuộc hạ sẽ làm vì ngài.”

Quý Ảnh nói, thật ra hắn cũng không thể nói nhiều lời hơn. Luật Tàn Thanh đi qua, một tay giữ sau gáy hắn, môi áp xuống.

Đồ vô lại ỷ vào chênh lệch thân phận và chiều cao liền muốn làm gì thì làm như vậy.

Quý Ảnh không thích hôn môi, Luật Tàn Thanh làm như vậy với hắn, hắn cũng chỉ bình tĩnh mà đón nhận, chứ không chủ động đáp lại.

Dù sao thì chỉ có lúc Luật Tàn Thanh cảm thấy mất mặt mới buông tay.

Bọn họ dường như là đồng thời nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, cũng nghe thấy được giọng nói của người cầu kiến, thánh lực của Ma tộc đều không giống bình thường, tốt đến mức chỉ dựa vào âm thanh lớn hơn con muỗi vo ve một chút cũng có thể đoán ra người đến là ai.

Triệu Họa Lân.

Luật Tàn Thanh vẫn đề lên người hắn, một chút ý muốn buông tay cũng không có. Quý Ảnh bị y vừa liếm vừa cắn, dựa vào kinh nghiệm của bản thân thì rất có thể môi hắn sưng lên rồi, hắn không thể nói chuyện, cũng không có gan đi cắn Ma tôn, vì vậy chỉ có thể bị ép mở mắt nhìn y.

Lần duy nhất hắn ở trên giường mở miệng cầu người cũng là về mặt này. Cặp mắt từ trước đến nay lạnh như băng cũng mang theo chút thần sắc mê man, thậm chí có chút khẩn cầu.

Rất tốt, nếu như y vẫn không buông tay, có lẽ tiêu đề tuần san ngày mai của Ma giới sẽ có giật tít đầu trang như “Thì ra mỗi ngày nghĩa phụ tặng ca là như thế, mật thám vừa nhìn lại phát hiện tiểu tam là nam nhân.”

Nói đùa, Ma tôn trước giờ là nam nữ đều ăn, chỉ là móng vuốt vừa vận chop đúng thuộc hạ là Quỷ Ảnh mà thôi.

Nam chủ sắp vào rồi. Quỷ Ảnh không lo được cái khác nữa, hắn có chút tức giận dùng sức liếm đôi phương một chút, thừa dịp hơi thở Luật Tàn Thanh hỗn loạn liền tránh thoát ra khỏi lồng ngực y.

Cùng lúc đó, cửa mở ra.

Quỷ Ảnh núp trong bóng tối nghe bọn họ nói chuyện, báo cáo công tác của Triệu Họa Lân viết rất tốt, không hổ là do hắn dạy dỗ ra. Quỷ Ảnh lúc chưa xuyên qua ngoại trừ viết tiểu thuyết, thường thường giúp người khác viết một chút báo cáo gì đó, có lúc thậm chí còn viết dùm tập làm văn cho đám học sinh tiểu học.

Lúc Triệu Họa Lân còn nhỏ hắn liền dạy cách viết văn, người có thể tưởng tượng chủ đề bài viết là “Nghĩa phụ của ta” là loại cảm giác kinh dị thế nào không? Thật ra cũng rất có ảo giác đúng không?

Quỷ Ảnh vừa nghĩ, khi hắn hoàn tất quyển sách Văn Thiên Hà này, có rất nhiều tiểu cô nương còn viết đồng nhân văn Ma tôn x Quỷ Ảnh nữa cơ, tên gọi là “Mỗi ngày ta cùng Ma tôn ở Ma cung không thể miêu tả”

Làm người trong cuộc, hắn không muốn biết một chút nào về mỗi ngày có phải là có gì kỳ quái hoặc là tiết mục ngắn và góc đầu hay không.

Theo góc độ hiện tại của hắn, hắn đương nhiên có thể thấy rõ Triệu Họa Lân có ý nghĩ muốn thân cận với Luật Tàn Thanh, nhưng Luật Tàn Thanh lại không cho hắn cơ hội này, Triệu Họa Lân cũng không thể cho nghĩa phụ hắn một cái ôm chầm tràn đầy yêu thương.

Thực ra, Triệu Họa Lân đã ngây người ở nhân giới gần mười năm, tuy rằng thời gian ở Ma giới nhanh hơn nhân giới nhưng quả thực cũng là khoảng thời gian dài đằng đẳng.

Hắn không biết nghĩa phụ của hắn chỉ coi hắn là một quân cờ có thể lợi dụng mà thôi, bởi vì hắn có giá trị.

Lại bởi vì nguyên nhân này, trong hết thảy chín trăm chương của Văn Thiên Hà, dư bảy trăm chương hắn đều là lục đục đầu đá tương ái tương sát với người một tay nuôi lớn mình.

Hơi phóng đại quá, nguyên nhân căn bản nhất vẫn là Lục Tàn Thanh chỉ yêu bản thân.

Cái báo cáo công tác này báo cáo rất lâu, ước chừng hơn một canh giờ Triệu Họa Lân mới nói xong, Luật Tàn Thanh thuần thực thu dọn công văn trên bàn, thuận miệng gọi Quỷ Ảnh đưa hắn ra ngoài.

Hai người đi đủ xa rồi, dọc theo đường đi dường như chẳng nói lời nào.

Nam chủ khi còn bé là một đứa nhỏ bị bẩm, sau khi trở bông liền biến thành thanh niên tuấn mỹ, lần này trở về một chuyến, nhìn qua gầy hơn so với trước đây.

Không tự mình nuôi một đứa trẻ thì không biết sự khó khăn khi nuôi trẻ nhỏ.

Dựa theo tình báo Quỷ Ảnh thu được, tình trạng gần đây của Triệu Họa Lân cũng không tốt lắm, nhân giới cùng Ma giới sắp tuyên chiến, hắn dùng thân phận ma sứ ở lại nhân giới, xem chừng cũng chẳng tốt đẹp gì.

Hắn yên lặng suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy thanh niên nói: “Đưa đến đây thôi...”

Quỷ Ảnh gật gật đầu, im lặng không lên tiếng định biến mất, người sau lưng lại kêu: “Nghĩa phụ.” Âm thanh nhẹ nhàng, giống như sợ đánh thức một giấc mộng.

Hắn đã nói mà, nam chủ hắn dạy dỗ ra không thể nào là một kẻ ngu si.

Cặp mắt mộng lung kia dường như đâm hắn bị thương. Bước chân Quỷ Ảnh hơi ngừng lại, không quay đầu nói: “Trở về đi, nhớ kỹ phải mạnh lên...”

Hắn hy vọng cuối cùng sẽ có một kết cục tốt đẹp một chút.

“Hắn phát hiện rồi?”

Quỷ Ảnh vừa trở lại liền nghe thấy Ma tôn tâm trạng tốt hỏi mình, trong ngực ôm một tiểu mỹ nhân xấu hổ thẹn thùng, nhìn không ra giới tính.

“Không có, đại nhân nếu không có gì sai bảo, thuộc hạ xin cáo lui.” Quỷ Ảnh đứng ở đó, giọng nói lạnh nhạt đến không có một chút tình cảm. Trên người hắn sát khí tầng tầng, đứng chỗ đó giống như một sát thần, dọa tiểu mỹ nhân co rúm lại vào trong ngực Luật Tàn Thanh.

Ể, là một em gái, cái khác không nói, lại rất đáng yêu chứ.

“Quỷ Ảnh” Luật Tàn Thanh vừa nói vừa lột vỏ quạt đưa tới bên miệng mỹ nhân, “Người biết rõ cái giá của sự nói dối.”

Ổ Ma giới không trung thực được xem là tội lớn nhất, nghiêm trọng đến mức có thể phán tử hình.

Quỷ Ảnh trong lòng lệ rơi đầy mặt, đây cũng là quy định do cái tay phế vật của hắn đặt ra đấy.

“Thuộc hạ....đáng chết.”

“Không cần đi chịu phạt.” Luật Tàn Thanh cười cười.

Quỷ Ảnh chắc chắn câu tiếp theo của y sẽ chẳng có gì tốt đẹp. Quả nhiên Luật Tàn Thanh triệt để làm ra một cái tôn chỉ biến thái: “Những ngày gần đây cũng không cần làm nhiệm vụ nữa, theo Minh Yên học cách hầu hạ người đi.”

Hóa ra tiểu mỹ nhân xấu hổ trong ngực y kia tên là Minh Yên à.

Quỷ Ảnh cảm thấy cái tên này có chút quen tai.

Mẹ ơi, đây không phải vị Diêm vương thần long thấy đầu mà không thấy đuôi bên trong Hình đường sao.

Quỷ Ảnh trong lòng khóc một dòng sông.

4. Chương 4: Kết Cục Của Việc Nhiều Chuyện

Luật Tàn Thanh nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, hơi nhú mày: “Hắn đang làm gì vậy?”

Minh Yên trầm mặc một hồi, đáp: “Luyện tay.”

Bên trong phòng, một vị đạo sĩ vừa la oai oái, vừa dốc sức quăng ánh mắt ai oán về phía người đang đâm lưng cho mình đằng sau: “Ta nói này Quỷ Ảnh đại nhân, ngài ra tay không thể nhẹ một chút à?”

“Người ý kiến à?” Quỷ Ảnh dùng sức thụi một cái, người bên dưới lập tức co quắp như con tôm, một lát sau không còn luyện tiếc cuộc sống mà nói: “Ma tôn phái người tới là để bức cung chứ gì.”

Đạo sĩ là đạo sĩ ở nhân giới, lúc đang lắc lư trong lãnh địa của Luật Tàn Thanh thì bị Minh Yên bắt về, có một bộ da rất tốt, một đôi mắt có thể đoạt hồn phách người, không biết là luyện loại yêu pháp gì. Quỷ Ảnh vừa nghĩ, đại khái cũng đoán được kết cục sau này của người này, quay đầu lại nói với Minh Yên một tiếng, đề đạo sĩ xuống đất đánh toi bởi một trận, hắn cũng không dám loạn nhìn ánh mắt như lần thu thủy đó.

“Nhẹ chút, đánh chết tiểu đạo cũng chẳng sao, chỉ là sau này sẽ chẳng có ai cho ngài luyện tay nữa đâu.” Lực tay của Quỷ Ảnh chậm lại, người bên dưới lại thoải mái rên hừ hừ.

Mặt dày không biết xấu hổ, được một tấc lại muốn tiến một thước. Quỷ Ảnh nghĩ thầm, nhưng mà lại rất giỏi chịu đòn, cảm giác tay đánh lên cũng rất thoải mái, không giống với đám ma tộc toàn thân là gai kia.

Trên cổ tay mắt cá chân đạo sĩ đều có dây xích nhỏ, nghe nói là Ma tôn tự mình chế tạo, có thể khóa chân khí lưu động trong kinh mạch, đạo sĩ kia liền không khác gì người thường.

Ánh mắt của Luật Tàn Thanh cũng không tệ, thân phận người này quả thực không đơn giản, sau này là một trong những cường địch của Ma giới.

Nhưng bây giờ xem ra....cũng chẳng khác gì một con cá ướp muối. Quỷ Ảnh yên lặng trầm nghĩ, quá trình tắm quất đã xong, hắn cảm thấy bản thân sau này trở về mà không tìm được việc, cũng có thể cân nhắc một chút theo chuyên ngành này, nói không chừng còn thi được cái chứng chỉ.

Hắn vừa nghĩ như thế, đạo sĩ kia đã mặc quần áo tử tế, khoác đạo bào rộng thùng thình lên người, chẳng khác nào mấy tên đầu đường xó chợ.

“Đại nhân muốn ở lại ăn cơm? Tay nghề của tiểu đạo không kém.” Người kia cười híp mắt nói.

“Không cần.” Quỷ Ảnh khoác ngoại bào lên người, liếc hắn một cái, nhàn nhạt nói: “Để hôm khác đi.”

Quỷ Ảnh mấy ngày gần đây đều đi theo Minh Yên, đoán chừng Luật Tàn Thanh để hắn học cái này là có mục đích. Hắn rất có thể bị điều đi nằm vùng ở nhân giới gì đó. Ma tôn trước giờ không tùy tiện thả người, nếu như y thực sự sắp xếp như vậy, chỉ có thể nói rõ là y vô cùng tín nhiệm Quỷ Ảnh.

Làm một Ma tôn, số người trong hậu cung của Luật Tàn Thanh cũng không tính là quá nhiều, thần kì ở chỗ chính là tỉ lệ nam nữ cân đối. Quỷ Ảnh quen cửa quen ngõ đi tới viện tử mà Minh Yên mới sắp xếp cho mình ở, leo tường qua đó, nghe thấy bên ngoài có hai tiểu đồng cười nói đi qua, nội dung đơn giản là công tử nhà bọn họ lại làm cái gì đó rồi được ban thưởng cái gì đó, một người dường như dừng lại nhìn cái viện tử tường cao này, vô cùng hiếu kỳ nói: “Chúng ta chưa bao giờ gặp chủ nhân của viện tử này, nghe nói là mới tới đây.”

Tiểu đồng bọn của hắn nói: “Đưa đồ trước đã, ngày khác hỏi công tử sau, mau đi thôi, không lại muộn bây giờ.”

Chủ nhân trước kia của viện tử không biết đã bị Minh Yên xách tới nơi nào rồi, xem ra cũng là nhân tộc có tiếng, bên trong viện có một mảnh rừng trúc, cầu đá với hòn non bộ, hoa cỏ nước chảy, từng chi tiết đều được bố trí rất tốt, vừa nhìn liền biết đã bỏ không ít tâm tư.

“Thích không?”

Có người nói phía sau lưng, giọng nói quen đến không thể quen hơn. Quỷ Ảnh không biết đang nghĩ cái gì, khẽ gật đầu, không có bày ra bộ dáng cung kính lễ độ lại tràn ngập xa lánh như ngày thường, Luật Tàn Thanh nói: “Người dường như vô cùng hiểu rõ nhân giới, Minh Yên nói người học rất nhanh.”

Quỷ Ảnh quay lại nhìn y, sau khi tháo mặt nạ xuống xóa bỏ dịch dung, đó là một gương mặt tái nhợt tuấn tú, mặt mày thon nhỏ, đồng tử màu tím nhạt lấp lánh như thạch anh.

“Thuộc hạ....”

Luật Tàn Thanh thích dáng vẻ này của hắn, không giống như thường ngày khó chơi, sức mạnh vô địch, hắn mang theo chút sợ hãi cùng luống cuống, chân thực sinh động mà đứng thẳng ở trước mặt y. Y ôm lấy eo Quỷ Ảnh hôn xuống, nuốt lấy toàn bộ những lời muốn nói của hắn, cảm giác được tay của đối phương trong nháy mắt nắm chặt.

Quỷ Ảnh phát hiện có thứ gì đó chọc hắn, càng nguy hiểm hơn chính là, sau khi hắn bị chọc hai lần, cũng không tự chủ được mà.... cứng lên.

Điên rồi! Nhất định là điên rồi. Quỷ Ảnh nghĩ, thật sự đi tới bước cuối cùng kia, chắc chắn một chút đường lui cũng sẽ không có.

Cũng may Luật Tàn Thanh không có ý định chịch hắn, chỉ là sau khi Quỷ Ảnh giúp hắn giải quyết, biến thái kia thái độ khác thường mà kéo hắn vào trong phòng, lại chân thành tốt bụng mà nói với hắn: “Có qua có lại nha.”

Nói thật, có ai từng thấy vẻ mặt ngây thơ vô tội của Ma tôn hay chưa?

Người thắng rồi! Ai cần người có qua có lại á á á á!!!

Quỷ Ảnh bị y dùng một tay che mắt, cảm giác được bàn tay khác vô cùng linh hoạt kéo quần hắn ra.

Y còn sờ! Còn sờ tới sờ lui!! Chả nhẽ người cảm thấy chơi rất vui!! Người thấy chơi vui thì đi mà chơi của mình đi!!

Lời nào cũng đều không thể biểu đạt được tình cảnh bi phần của hần.

Luật Tàn Thanh trông thấy lỗ tai người dưới thân càng ngày càng đỏ, môi mím thật chặt, lòng bàn tay y bị lông mi của Quỷ Ảnh cọ vào ngực ngực, vậy nên y cúi người xuống, vô cùng xấu tính mà liếm vết hầu của đối phương, lại tăng nhanh động tác trên tay, như ý nguyện mà nghe được một thanh âm rên rỉ. Luật Tàn Thanh kẻ sát lỗ tai hần nhẹ nhàng thổi khí, người kia không nhận được mà run rẩy, y hỏi: “Thoải mái không?”

Hần thấy đời này chẳng còn gì lý thú nữa rồi, thật buồn.

Ngày hôm sau chân trước của Quỷ Ảnh vừa mới bước vào phòng đã nghe thấy đạo sĩ kia điếc không sợ súng mà “chep” hai tiếng, “Bước chân hư nhược, dưới mắt thâm quầng, không phải tối hôm qua ngủ không ngon thì là buông thả dục vọng quá độ, nhưng xem ra có lẽ các người còn chưa ngủ chung một giường, tiểu đạo nên chúc mừng cuộc sống của ngài gần hơn rồi.”

Đối phương lại suy nghĩ một chút, chân thành nói: “Thực ra kỹ thuật của Ma tôn rất tốt, đúng không?”

Minh Yên: “.....” Lá gan không nhỏ nha, chẳng qua chuyện này không phải chỉ có người trong cuộc mới biết sao?

Quỷ Ảnh bình tĩnh xách hần vào phòng trong, trói hai tay, đè xuống đất đánh loạn một trận.

Cho người kêu tính dục quá độ! Cả nhà người đều tính dục quá độ! Cả nhà người đều kỹ thuật tốt!

Đạo sĩ lại tiếp tục gào khóc thảm thiết: “Ngài đánh chết tiểu đạo rồi thì ai làm hướng dẫn kỹ thuật bảo đảm sinh hoạt tình dục hài hòa vui vẻ cho hai người.... ái ái ối ối nhẹ chút nhẹ chút.....Thương cho gương mặt như hoa như ngọc này của tiểu đạo a!”

Luật Tàn Thanh ở ngoài cửa định vào vớt người:Thôi, loại người này đánh chết cũng tốt.

Cuối cùng kèm theo một tiếng hét thảm, thế giới lại yên tĩnh.

Minh Yên: Nam nhân sinh hoạt tình dục không hài hòa, đúng là không thể trêu chọc.

Quỷ Ảnh bước ra khỏi cửa, lạnh lùng nói: “Người nói cho Triệu Quân Linh, hần còn mở miệng thêm một câu, sau này sẽ đánh một ngày ba bữa, không có thương lượng.”

Minh Yên đi vào hiện trường bạo hành gia đình, không ngoài dự kiến mà nhìn thấy một cái đầu heo đang thoi thóp, nằng nề xoắn xuống, chọc chọc vào mặt đối phương: “Chết chưa?”

“...Tiểu đạo cảm thấy, nếu hần dùng sức hơn một chút, tiểu đạo cũng có thể đi gặp lão Thiên Quân rồi....ái, người nhẹ chút...”

Triệu Quân Linh ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Chep, trở về đạo quán nhất định phải nói cho bọn họ biết, vì nhân giới, ta đã ngậm đắng nuốt cay ở Ma giới như thế nào, đã ăn bao nhiêu đòn mà không thể đánh trả, tấm lòng này của ta chỉ vì tạo phúc cho thiên hạ muôn dân với cả thuận tiện quan tâm đến sinh hoạt tình dục hài hòa của người khác mà thôi, thực sự cũng không nhiều lắm đâu.

5. Chương 5: Tình Cổ

“Chúc mừng nha, tráng sĩ.” Triệu Quân Linh bày ra vẻ mặt nghiêm túc chính trực: “Là hỉ mạch.”

“...”Quỷ Ảnh xoay chén trà trong tay, mặc dù không nói chuyện nhưng lại có ý bảo “Người nói thêm câu nữa ta liền quát người.”

Nhớ đến trải nghiệm hai ngày trước bị đánh tơi bời, đạo sĩ rừng mình, chân chó nịnh nọt cười nói: “Ta không phải là đùa chút thôi sao ~ mạch tượng vững vàng, khí huyết thông thuận, thân thể đại nhân tốt lắm.” Ngón tay đạo sĩ thuận theo cổ tay sờ soạng hai lần, còn nói: “Đại nhân trước kia từng bị trọng thương sao, là loại suýt chút nữa chết?”

Nếu như Quỷ Ảnh không đổi hồn, chắc là sẽ cảm thấy y thuật của Triệu Quân Linh rất tốt.

Nhưng y thuật của Triệu Quân Linh không phải tốt đến mức có thể nhìn ra bệnh nan y hay là huyết khí hỗn loạn, đơn thuần là thể chất đặc biệt của hắn, có thể trông thấy số mệnh trên người yêu quỷ tiên qua qua mức độ màu sắc đậm nhạt, lúc này ở trong mắt Triệu Quân Linh, trên người Quỷ Ảnh là một hào quang màu vàng nhạt, khí đen pha lẫn trong đó, mặc dù không rõ ràng nhưng lại đủ để giúp hắn đoán chính xác.

Nhân giới có câu nói như thế này, Nho môn xuất mỹ nhân, Đạo môn xuất lưu manh, Phật môn lại xuất ra lắm kẻ bạo lực.....Càng đừng nói kẻ còn là một người lão luyện trong giới đạo sĩ này, lừa người quả thật là sở trường của hắn, vẻ mặt chân thành nhìn xuống, phất trần trên vai lại vung một cái, tay áo bay bay, rất có dáng dấp cao nhân tiên phong đạo cốt.

Quỷ Ảnh thản nhiên nói: “Sờ xong rồi thì lấy tay ra....” Hắn ngược mắt nhìn Triệu Quân Linh: “Người cứ nói thẳng vọng khí(*) đi, ta sẽ không đánh người.”

(*) thuật ngữ trong phong thủy học, dùng mắt nhìn được màu sắc trong huyết đạo và kinh mạch....như màu đỏ thì may mắn khỏe mạnh, màu đen thì có tai họa, màu tím thì đại phú đại quý....

Ấu, ta vừa hoa mắt rồi, ta thấy Quỷ Ảnh nở nụ cười

Về mặt Triệu Quân Linh có chút kinh hãi. Quỷ Ảnh trêu chọc hắn đủ rồi, liền bắt đầu nói vào chuyện chính.

“Người muốn đi nhân giới?” Triệu Quân Linh suy nghĩ một chút, vẻ mặt lại càng kinh hãi, chỉ chỉ bản thân: “Đi với tiểu đạo?”

Quỷ Ảnh lẳng lặng mà nhìn hắn, không nói câu nào.

Triệu Quân Linh cúi đầu tóm chặt hai cọng lông mao trên phất trần, một lát sau ngẩng đầu nhìn hắn, vô cùng đáng thương mà nói: “Xây xích kia có thể tháo ra sao?”

Hắn chỉ chính là sợi dây xích trên người mà Ma tôn dùng để phong bế toàn bộ bốn đường chân khí của hắn, Quỷ Ảnh vừa nhìn, luôn có một loại cảm giác là con chó nhỏ đang dùng đôi mắt mong đợi mừng rỡ khi được ra ngoài.

Quỷ Ảnh hơi suy nghĩ một chút, “Hai cái”, Hắn dừng một chút: “Xem biểu hiện của người.”

“Ồ.” Triệu Quân Linh đột nhiên nói: “Nếu như tiểu đạo không đồng ý thì sao?”

Lúc hắn hỏi câu này, vẻ mặt lạnh nhạt, khí thể đột ngột thay đổi, hoàn toàn khác với bộ dạng cợt nhả hai ngày nay.

“Người có thể cân nhắc.” Quỷ Ảnh nói: “Trong Tử Chi các của Ma cung, người có thể lấy ba thứ người muốn.”

Triệu Quân Linh đột nhiên sàu nảo: “Sao ngài biết tiểu đạo muốn cái gì?”

“....” Quỷ Ảnh đứng dậy, nước trà vẫn còn ấm, hắn lại uống một ngụm, nghĩ đến khả năng bản thân vĩnh viễn không thể quay về, “Người không biết” Quỷ Ảnh nói: “Mính Yên là theo sắp xếp của đại nhân bắt người đến đây, mà ta biết người của đạo môn sẽ đến, chỉ không biết là người mà thôi.”

Lúc thân ảnh Quỷ Ảnh biến mất, còn nghe được một giọng nỉ non bên tai: “Người là ai?”

Ai cũng không phải.

Hắn nhắm mắt lại, trầm nghĩ, một cô hồn mà thôi.

Người nọ thò tay xuống, lau đi vết máu bên môi Luật Tàn Thanh, giọng nói tùy tiện mà càn quấy: “Mới bao lâu không gặp, đường đường là cảnh giới Ma tôn lại rơi vào Ma Đạo Tiên Thiên, không mất mặt sao?”

Bể quan lúc độc phát lại bị cường ép cắt ngang, độc vất vả lắm mới khống chế được lúc này đang phản phệ, Luật Tàn Thanh bị thương không nhẹ. Thực lực của y trong bảy Ma tôn chỉ xếp thứ ba, vị đang ở trước mặt y lại giỏi về dùng độc dùng cổ, trò vật vãnh không đủ tư cách cũng có thể biến thành xuất thần nhập hóa. Luật Tàn Thanh đánh nhau với gã nhiều năm, chỉ riêng kịch độc cũng có bảy tám loại, nhưng tổn thương y sâu nhất không phải là độc.

Là cổ trùng. Tình cổ.

Một khi động tâm liền rơi vào vạn kiếp bất phục.

“Ai cho phép người động vào y.” Theo giọng nói này, hồng quang lóe lên, đao kiếm va chạm bắn ra tia lửa, giống như kim thạch va vào nhau, trong chớp lát đã không dưới trăm chiêu, Ma tôn dùng độc kia bị ép vào trong góc điện, Quỷ Ảnh vẫn không dám thả lỏng, chợt thấy cổ tay cầm đao tê rần, Luật Tàn Thanh bên kia rên lên một tiếng, che ngực, khóe môi chảy xuống một dòng máu đen.

“Đồng mệnh chú! Người thế mà hạ đồng mệnh chú với hần! thậm chí vì hần mà rơi xuống cảnh giới như vậy!” Ma tôn kia nhìn về phía Quỷ Ảnh, kiếm trên tay trong khoảnh khắc phát lực, trong lúc đao kiếm giao nhau, bên trong đồng tử đỏ sẫm có một tia yêu dị: “Y động tình vì người, vốn có thể giết người để bảo vệ tính mạng, nhưng lại hạ đồng mệnh chú cho người, muốn làm một đôi uyên ương đồng mệnh với người, thực sự là....”

Một cái kim ẩn xoay tròn bay tới áp xuống, thân hình Ma tôn kia hóa thành phi trùng tiêu tán, chỉ là một thể thân. Triệu Quân Linh thu lại lá bùa vào trong tay áo, nhướn mày nhìn hần: “Không có chân khí cũng có thể khởi động, đạo môn nghiên cứu chế tạo, phòng hỏa chống trộm, chuẩn bị ở nhà.”

“....Đa tạ.”

“Thuộc hạ tới chậm, xin đại nhân thứ tội.” Quỷ Ảnh đỡ Luật Tàn Thanh dậy, sau đó lại phát hiện y dính chặt vào trên người mình như cục kẹo đường vậy.

“Đại nhân....”

Luật Tàn Thanh khép hờ mắt, thấp giọng nói: “Người nghe thấy rồi?”

“Vâng.”

“Lam Cẩm Sắt có tin vui....” Luật Tàn Thanh buồn buồn nói: “Người biết mà, không phải của ta.”

Cục kẹo đường này cũng đáng yêu đấy chứ.... đáng yêu hơn trước đây.

“Thuộc hạ tin đại nhân.”

“.....Chuyện cuối cùng, Quỷ Ảnh, người có biết cách giải tình cổ không?”

Quỷ Ảnh yên lặng lắc đầu, mặc dù hần là tác giả nhưng cũng không biết thế giới này tự động bù đắp nhiều chi tiết nhỏ như vậy.

Sau đó phát hiện cục kẹo đường buồn bực quay mặt, không lên tiếng.

Quỷ Ảnh nhớ đến đồng nhân văn của Văn Thiên Hà, trong đó có khoảng 50% là bàn về Ma tôn là công hay thụ, nhưng rõ ràng chọn hần là thụ nhiều hơn một chút, bởi vì giai đoạn sau thực lực Triệu Họa Lân cường đại, một chọi một thậm chí còn chiếm thế thượng phong, lại thêm thể chất vẫn mê hoặc của Ma tôn....

Không không không, nhưng hần là một tác giả tốt, chưa bao giờ tổ lái.

Nhưng hần cảm thấy, với loại tính tình kia của Luật Tàn Thanh, có lẽ chết cũng không chịu làm cái loại ở bên dưới kia.

“Đại nhân biết được cách giải tình cổ?” Quỷ Ảnh hỏi.

Bóng đèn lớn Triệu Quân Linh vẫn luôn theo ở phía sau làm phong nền lại tìm đường chết, vô cùng tìm đường chết mà nói: “Thực ra rất đơn giản.”

“???”

Hắn vô cùng chân thành nói: “Chỉ cần người để hắn thương một hồi là được chứ gì.”

Năm tháng nào đó, đại đệ tử Đạo môn Triệu Quân Linh, chết——

Đường phân cách phiên muộn của cục kẹo đường.

Sự thực chứng minh, người tình trong mắt hóa Tây Thi. Tựa như Ma tôn trong mắt Quỷ Ảnh nhà hắn chính là một cục kẹo đường đáng yêu, Triệu Quân Linh dần tới lại giống như một miếng cao da chó quăng không được bóc cũng không xong. Triệu Quân Linh tỏ vẻ vô cùng oan ức với sự thực mà mình nói ra mà còn bị đánh, thấy Quỷ Ảnh không để ý tới hắn càng tủi thân, trốn đến một góc giả làm cây nấm, trên đầu lênh bênh đám mây nhỏ màu đen.

Minh Yên tò mò hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Quỷ ảnh trầm mặc chốc lát, cảm thấy tình huống có hơi phức tạp, nhất thời nói không rõ ràng. Hắn còn chưa nghĩ nên giải quyết chuyện tốt thế nào, tiểu nữ vương đã xách theo roi đi chọc chọc cây nấm: “Này, hỏi người đấy, xảy ra chuyện gì đấy?”

Triệu Quân Linh không biết nghĩ thông suốt cái gì, bóng đèn trên đầu ‘đỉnh’ một cái sáng lên, tâm trạng đột nhiên chuyển tốt. Quỷ Ảnh thấy hắn lại hấp tấp lại đây, hơi giương mắt: “Lại sao nữa?”

Về mặt Triệu Quân Linh hưng phấn nói: “Tôi làm hướng dẫn kỹ thuật sinh hoạt tình dục hài hòa cho các người a!”

Quỷ Ảnh: tâm tư và sức lực lao lực quá độ.

6. Chương 6: Cách Chính Xác Để Thu Phục Tiểu Đệ

Chuyện gần đây khiến Quỷ Ảnh đau đầu có rất nhiều, nội dung câu chuyện vốn phải tiến triển bình thường, chỉ vốn vẹn trong mấy tháng lại như ngựa hoang chạy nhanh vì bị trị...Lam Cẩm Sát có thai, Luật Tàn Thanh vốn nên đổ chuyện này lên đầu Triệu Họa Lân rồi trục xuất hắn vào vực sâu Ma giới, sau đó lúc bế quan thì bị độc tôn (vị Ma tôn dùng độc) đánh lén dẫn đến bị thương nặng, nam chủ sau khi rèn luyện một phen ở vực sâu Ma giới thì thành công hắc hóa, sau đó dẫn tiểu đệ trở về ngược Ma tôn, sau khi hai người đánh một trận, Ma tôn tung ra đại chiêu. Triệu Họa Lân mang trọng thương được tiểu đệ công theo trốn về nhân giới gặp gỡ một hai ba bốn em gái, bắt đầu con đường hậu cung, đi lên đỉnh cao của cuộc đời.

Hiện tại nhìn lại một chút cái câu chuyện bị phá này, lúc trước Luật Tàn Thanh vì tình cổ phát tác mà quỷ súc biến thái một phen, Triệu Họa Lân đã trở về nhân giới từ lâu, Luật Tàn Thanh đã sớm bị trọng thương, Lam Cẩm Sát lại dứt khoát bị đuổi vào một bên hậu cung hóng mát rồi! Ngược tâm cái gì ngược thân cái gì?

Quỷ Ảnh: Cảm giác như mình đã bỏ lỡ cái gì đó. Không khỏi lộ ra một nụ cười bé tắc.

Hắn không biết chính là, kịch bản mặc dù đã vỡ thành mảnh vụn, nhưng sự an bài của vận mệnh chính là xảo diệu như vậy, đánh chết hắn cũng không ngờ Triệu Họa Lân lại nổi lên tâm tư kì quái như vậy với mình, lại bị một câu “phải mạnh lên” của hắn làm cho điên cuồng, xắn tay áo lên chạy tới vực sâu Ma giới tìm ngược.

Vào giờ phút này, nam chủ của chúng ta đang đối diện với một đầu cự thú thoi thóp, không thể động đậy. Trong miệng hắn ngậm nhánh cỏ, vừa lau kiếm vừa chau mày suy nghĩ về đời người.

Đây là một con rồng, còn sống, nhìn trông mắt màu cam của nó, là loại Á ma long, huyết thống không được tính là thuần khiết nhưng sức chiến đấu rất mạnh, máu và da dày hơn nhiều so với những loại rồng khác. Lấy thực lực của Triệu Họa Lân hiện giờ có thể đấu hơn trăm chiêu với Luật Tàn Thanh thì cũng có thể đấu với con cự long huyết thống lai này hơn một ngày. Không thể không nói, có lẽ là điều kiện của Triệu

Họa Lân từ nhỏ đến lớn tương đối đặc thù, cách làm việc của hắn và Quỷ Ảnh vô cùng giống nhau, trước tiên đánh một trận toi bồi, đánh cho người ta tâm phục khẩu phục rồi mới ngồi xuống từ từ động viên.

Nhưng con rồng trước mắt này dường như vẫn chưa chịu thua, nó vẫn một mực trừng mắt thử hồng học mà nhìn Triệu Họa Lân, hơi thở của rồng tản đầy mặt đất, nhìn qua giống như vàng.

“Sao, không phục à?” Triệu Họa Lân thu kiếm vào vỏ, hắn chiến đấu cả ngày, thể lực tiêu hao cũng không ít nhưng trên mặt lúc này lại không lộ ra vẻ mệt mỏi, trái lại là một bộ dáng dập nhàn nhã, đầu tiên hắn kiểm tra trang bị của mình một chút, sau đó dùng kỹ thuật vô cùng chuyên nghiệp mà nhóm lửa, lại moi ra được một con gà đã làm sạch từ trong không gian tùy thân, lấy ra chai chai lọ lọ, thành thạo bắt đầu.....nướng.

Cự long: “....” loài người đê tiện, tưởng là dùng thủ đoạn nhỏ này có thể khiến bản long khuất phục sao? Con gà kia của người còn không đủ cho bản long nhét kẽ răng.

Triệu Họa Lân tựa hồ biết rõ suy nghĩ của nó, vừa thuận thực xoa dầu lên gà nướng, vừa vẩy chút bột cây thì là Ai Cập với hạt tiêu đen, thuận tiện xoa thêm chút mật ong mê người, nam chủ mà, là nhân vật lên được phòng khách xuống được nhà bếp, giống như kỹ năng nướng đồ dã ngoại cao siêu này, có thể tăng thêm độ thiện cảm với các em gái, còn giúp bản thân no bụng, mặc dù như vậy có chút không khoa học nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến độ hảo cảm của Quỷ Ảnh khi sáng tác loại kỹ năng này.

Rất nhanh, gà nướng chín rồi, Triệu Họa Lân xé một cái đùi gà xuống.

Ma Long khinh thường nghĩ, chẳng qua là cái đùi gà, có gì ngon....Mặc dù coi như không tệ lắm, nếu như hắn chịu cho ta ăn, ta đành bắt đắc dĩ mà tiếp nhận ý tốt của hắn.

Triệu Họa Lân ăn sạch hết đùi gà, ngay cả cánh gà cũng ăn, thịt trên đầu gà cũng róc vừa sạch vừa tao nhã, nhìn thấy ma long đang nuốt nước miếng từng trận.

Đáng ghét! Nhân loại không biết điều! Vậy mà một cái đùi gà cũng không để lại cho bản long! Hắn không biết là mặc dù đùi gà tuy nhỏ, nhưng ta mà biến thành hình người thì cũng có chút tác dụng sao?

Sau đó, Triệu Họa Lân dưới ánh mắt ao ước ghen tỵ của Ma long ăn hết một con gà nướng.

Ma long: “.....”

Hắn hắn hắn hắn thế mà một miếng cũng không cho ta ăn! Đồ nhân loại nhà người thực sự là quá đáng ghét! Quá đáng ghét!!! ghét nhất thế giới! Người đừng mong có thể thuận phục được ta! Người ở trong lòng ta đã là người ta ghét nhất trên thế giới rồi!

Con rồng bị đói bụng, buồn bực lẫn một vòng, đang tức giận thì ngủ mất rồi.

....Đói quá đi.

Đói quá....

Đói đến ngất đi rồi.....

Thực ra rồng cũng không đói bụng như vậy, chỉ tại vì mùi thơm của con gà nướng mà Triệu Họa Lân ăn kia vẫn luôn quanh quẩn không tản đi, rồng vẫn luôn nghĩ thấy nên càng ngày càng đói bụng.

Triệu Họa Lân thực ra cũng không có ngủ hân, hắn chỉ có lúc có Quỷ Ảnh ở bên người mới có thể ngủ sâu, những lúc khác đều chỉ hơi mơ màng. Nhưng hôm nay thực sự mệt mỏi, mới vừa nhắm mắt lại không lâu, chưa mơ thấy gì đã bị tiếng động đánh thức.

Sợi dây vốn để buộc cự long đã bày trên đất, Triệu Họa Lân nhìn thấy một thiếu niên nhân loại mười lăm mười sáu tuổi đứng trước mặt mình, tròn mắt màu vàng chanh, vô cùng nổi bật trong đêm tối, không mặc quần áo mà vẩy giáp trên người cũng chưa giấu hết, hai bên tóc mai có không ít vẩy rồng cao thấp không đều.

Thiếu niên dùng giọng điệu bất mãn, vô cùng bất mãn hung hăng nói với hắn: “Ta muốn ăn gà quay!!” Còn là ngôn ngữ Ma tộc không tiêu chuẩn lắm, có hai lỗi ngữ pháp.

Nói đến phần sau, vì chiều cao kém hơn, khí thế có chút yếu, hơn nữa trong giọng nói còn có chút run run, nghe thế nào cũng giống như hắn ngược đãi đối phương vậy.

Triệu Họa Lân: “.....” Bộ dáng sau khi biến hình của con rồng này khác so với hắc tướng tượng nè, ừm, trí thông minh với EQ cũng vậy.....

Quý Ảnh còn không biết tiểu đệ quan trọng đầu tiên trong cuộc đời Triệu Họa Lân là bị hắc dùng một con, à không, hai con gà thu phục rồi.

Lúc này Triệu Quân Linh đang nghiêm túc thảo luận vấn đề công thụ cùng hắc, nhìn qua còn rất chuyên nghiệp. Quý Ảnh vừa nghe vừa để hồn lên mây.

Lúc Quý Ảnh còn là Trần Niệm Đăng, hắc chỉ là một tay bút không chuyên, Văn Thiên Hà là cuốn tiểu thuyết dài tập đầu tiên trong cuộc đời hắc, lỗi điểm rất nhiều, ngữ pháp sai sót, nhân vật OOC(*), trí thông minh của nhân vật phản diện BUG, kịch bản sơ sài, dấu chấm câu sử dụng không đúng quy tắc bị anti fan trên weibo dùng tranh ảnh bôi nhọ, bản thân hắc, cũng chưa từng nghĩ tới, có một ngày chính mình lại trở thành một thành viên trong các vai chính truyện xuyên thư, hơn nữa còn trình trọng thảo luận vấn đề “ai trên ai dưới” cùng nhân vật mà mình viết ra.

(*) Là từ viết tắt của Out of character, là nv khác với tính cách thật ban đầu.

Thế giới thật thần kỳ.

Triệu Quân Linh chọc chọc hắc: “ấy ấy ấy ấy nghĩ đi đâu rồi, mau nhìn tiểu đạo.”

“.....Người thì có gì mà nhìn.”

“Ê, ngài nói như vậy thực sự làm tim tiểu đạo đau đớn quá.....ta dấu sao cũng là mỹ nam tử số một số hai của đạo môn nhé...” Triệu Quân Linh vung phát trần một cái, vô cùng đau đớn nói: “Tiểu đạo còn không phải là làm hướng dẫn miễn phí cho các người à? Ngài có biết giải tình cổ thế nào không?”

“Biết.” Quý Ảnh phờ phạc mà khẩy chông sách trước mặt một chút, ngẩng mặt lên nói mà không có biểu cảm gì: “Người giỏi người thượng đi.”

7. Chương 7: Một Vấn Đề Triết Học Có Liên Quan Đến Tính Mạng

“Đại nhân.....” Quý Ảnh bưng chén thuốc, đứng ở bên cạnh Cố Nguyên trì, ngâm ở trong nước trì đen như mực là Luật Tàn Thanh, sắc mặt có chút tái nhợt.

Đã mấy ngày Luật Tàn Thanh không chịu uống thuốc. Cứ tiếp tục như vậy thì cảnh giới sẽ chỉ càng rút càng nhanh, mới có nửa tháng, tu vi của y đã giảm xuống chẳng khác Quý Ảnh là mấy.

“Bản tôn không uống.” Luật Tàn Thanh kiên quyết nói, y nhắm mắt dựa vào thành trì, bộ dạng nhìn thế nào cũng giống như một kẻ không phản ứng, giọng nói cũng vô cùng lạnh nhạt: “Uống thuốc cũng vô dụng.”

“...” Quý Ảnh nhìn y rời khỏi Cố Nguyên trì, khoác lên một cái áo bào, vừa đi vừa thuận tay buộc lại đai lưng, kết quả dưới chân trượt một cái đứng không vững, hắc nhanh tay lẹ mắt kéo được y. “Đại nhân cẩn thận.”

Luật Tàn Thanh một bụng đầy hỏa, nhưng lại không thể tiếp tục tức giận với người mình thích, đành phải nhịn xuống: “Buông tay, tự bản tôn biết đi.”

Quý Ảnh lại chẳng đếm xỉa đến, chỉ nói một câu “Đại nhân thứ tội”, lập tức cúi đầu ôm y rời khỏi Cố Nguyên trì, một đường ẩn giấu thân hình, mang y về tẩm cung. Sau khi ném người lên giường, không nói một lời mà treo lên người y gối.

Tuy rằng nói chuyện với Triệu Quân Linh lâu như vậy, lúc thực sự phải cứng còn có chút kích động nhỏ.

Trên mặt Quỷ Ảnh không có cảm xúc gì, đồng tử lấp lánh ánh sáng, khí chất lại không sắc bén như ngày xưa. Hắn thấp giọng gọi: “Đại nhân.”

“Sao thế?” Luật Tàn Thanh bị hắn làm như vậy, cơn tức giận đang sôi trào cũng bị đè xuống, trong lòng giống như có móng vuốt của tiểu quái thú cào cào, y hơi cup mắt xuống, giọng nói lại khôi phục hờ hững như thói quen: “Quyết định phạm thượng rồi?”

Tầm điện trang trí cũng chẳng hề xa hoa, ánh sáng lại có chút lờ mờ. Hiệu quả cách âm lại vô cùng tốt, qua nhiều năm như vậy, Quỷ Ảnh là người duy nhất được y đồng ý ra vào nhiều lần nơi này.

Y nhìn thấy Quỷ Ảnh vươn tay cởi cúc áo ở cổ mình, lại chậm rãi cởi từng cái một, đến khi chỉ còn lại một lớp áo trong mỏng manh, ngón tay hắn run rẩy, Luật Tàn Thanh nắm lấy thời cơ giữ chặt tay hắn, dùng sức bặt người đặt người nọ dưới thân, nắm giữ quyền chủ động.

Luật Tàn Thanh vuốt ve thân thể căng thẳng của Quỷ Ảnh, đầu ngón tay thuận theo cái eo mềm mại trượt xuống dưới, Quỷ Ảnh khẽ cắn môi, rõ ràng là khấn trương đến muốn chết, lại ép bản thân không động đậy mà đón nhận mê hoặc của người trước mặt.

Giờ phút này, hắn nghĩ tới một vấn đề nghiêm túc.

...Chờ đã, rõ ràng là ta muốn thưởng y? Nhìn bộ dạng vị này chủ động như vậy....lẽ nào y muốn chơi cười ngựa???

———— ta là đường phân cách hài hòa —————

Sự thực chứng minh, hắn nghĩ có chút quá đơn giản rồi.

Sau khi Luật Tàn Thanh hai ba lần giải được tình cổ, vẻ mặt thoải mái đặt hắn ở dưới thân, hắn liền cảm thấy được bị kịch của bản thân.

“Kỹ thuật không được đâu, Quỷ Ảnh.” Luật Tàn Thanh dựa sát vào hắn, chậm rãi nói: “Triệu Quân Linh có lẽ không nói qua với ngươi, thể chất của Ma tộc với nhân loại có sự khác nhau rất lớn.”

Quỷ Ảnh còn đang suy nghĩ “Làm công thật mệt, eo cũng sắp đứt rồi.” Lại bị tôn thượng nhà hắn nâng cảm lên, đối diện với một cặp mắt cười mà tựa như không phải cười, lập tức cảm thấy không ổn.

Á đù tên biến thái này còn muốn làm gì nữa?

Tình cổ chết dễ như vậy sao, không phải nói sức sống ngoan cường lắm à?

Tiểu gia ta bây giờ hối hận còn kịp không? Ta cảm thấy có thể sẽ chết trên giường a!!

Hai người bọn họ ở trong tầm điện lăn qua lăn lại chừng hai ngày, Quỷ Ảnh cảm thấy xương cốt của bản thân đều hổng rồi, Ma tôn mới chịu tha cho hắn, vẻ mặt thỏa mãn giống như ma thú sau khi ăn một bữa no bụng.

Trước khi Quỷ Ảnh ngủ thiếp đi còn mơ màng nghĩ:Không đúng a!

Đáng nhẽ phải là ta chơi đùa y không xuống được giường mới đúng chứ??

Có lẽ là quá mệt mỏi, đang lúc nửa tỉnh nửa mê hắn cảm thấy có người lật người hắn, tiếp theo có thứ gì đó thuận theo hai chân chảy xuống, cảm giác dính nhơm nhớp kia khiến hắn cảm thấy không thoải mái, có người nắm chặt mắt cá chân hắn, ngón tay như có như không mà chạm qua da.

“Quỷ Ảnh, ta đợi ngày này rất lâu rồi...” Người kia thấp giọng nói, “Ngươi chừng nào thì mới hiểu được?” Đối phương kề sát bên tai hắn, thấp giọng nỉ non: “Ta rất muốn biết, mỗi lần ngươi gọi ta là đại nhân, nói thuộc hạ biết sai, trong lòng ngươi đang nghĩ gì?”

Quỷ Ảnh:Bí mật động trời! Giữa con bất hiếu và cha có mối quan hệ không thể miêu tả! Kết quả nhân tính bị bóp méo! Còn không có đạo đức.

Lúc hắn tỉnh lại không lập tức mở mắt mà nằm ở trên giường lớn mềm mại của Luật Tàn Thanh nhắm mắt suy nghĩ chuyện đời người.

Suy nghĩ nửa ngày, hắn cảm thấy vấn đề này có chút phức tạp, vì vậy quyết định từ bỏ.

Vào lúc này, Triệu Họa Lân đang hết sức chăm chú đối phó với kết giới của vực sâu Ma giới.

Sở dĩ vực sâu Ma giới đáng sợ, là bởi vì nó chỉ có cửa vào chứ không có cửa ra, sau khi vào rồi muốn ra ngoài, chỉ có hai cách, một là đánh vỡ kết giới bao phủ ở bên ngoài, còn một cách khác là khiêu chiến với bảy vị trông coi các cửa ải, thực lực của mỗi vị đều đủ để trên một Ma tôn, nói cách khác, sau khi tiến vào vực sâu Ma giới, nếu như thực lực không ngang ngửa với bảy vị Ma tôn thì không ra được.

Cũng chính vì như vậy, mỗi một người thành công thoát khỏi vực sâu Ma giới đều trở thành đối tượng mà các gia tộc lớn thực lực mạnh mẽ lôi kéo, nhưng trong phúc tất có họa, cùng lúc đó, bọn họ sẽ lọt vào sự liên thủ truy sát của bảy Ma tôn, dù sao quy tắc trở thành tôn giả của Ma giới cũng rất đơn giản, chỉ cần giết chết bất kì vị nào trong bảy Ma tôn, bất kể dùng cách gì, liền có thể trở thành Ma tôn.

“Ta nhận được tin tức.” Luật Tàn Thanh hồ hững nói: “Triệu Họa Lân chưa trở về nhân giới.”

Cổ họng Quỷ Ảnh vẫn khàn khàn, hắn cảm thấy khó chịu mà ho hai tiếng, nghe thấy Luật Tàn Thanh dùng giọng nói tràn ngập tiếc nuối: “Hắn đi vực sâu Ma giới rồi.”

Quỷ Ảnh: “....” Lời của người giống như là nói “Ta không hăng hái việc nghĩa tử đi thanh lâu lớn nhất Ma giới” vậy.

“Nói cho người biết một bí mật nhỏ, Quỷ Ảnh.” Luật Tàn Thanh nhẹ giọng nói, y luôn thích dán sát vào Quỷ Ảnh mỗi lúc nói chuyện.

Nói chuyện thì nói chuyện, người bỏ bàn tay đang vói vào trong người ta ra được không.

“Triệu Họa Lân không phải nghĩa tử của ta.”

Không phải nghĩa tử của người thì là con ruột người chắc?

“Hắn là con ruột của ta.”

Quỷ Ảnh: “.....” Cái mặt này bị đánh cho kêu “ba ba ba” vang vọng, tác giả là hắn nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.

“Đại nhân đừng đùa.” Quỷ Ảnh nói “Triệu Họa Lân là đứa nhỏ nhất về từ nhân giới, ngài đi nhân giới lúc nào? Thuộc hạ cũng chưa từng nghe nói....”

Hắn dường như nghĩ đến điều gì, đang nói thì bỗng dừng ngừng lại.

Hắn có nghĩ ra một giả thuyết như vậy, nhưng không thực sự viết ra.

Thân thể Ma tôn không chỉ có một bộ, sau khi chết rồi chỉ cần thần hồn bất diệt, lại tìm một thân thể thích hợp khác cũng được, mà thân thể người khác thì chung quy mình dùng không quen. Cho nên mỗi một vị Ma tôn sau khi thượng vị đều dùng huyết nhục bản thân tạo ra một hóa thân cho mình từ sớm, là phương pháp đặc biệt của Ma tộc. Sau khi đứa trẻ mới thành hình, cũng không phải là không tự sinh ra hồn phách linh trí.

“Đại nhân vì sao nói với thuộc hạ điều này?”

Quỷ Ảnh cảm thấy Luật Tàn Thanh đột nhiên nói đến cái này nhất định là có nguyên nhân gì đó.

Không nghĩ tới tên này nghiêm túc nói: “Ta nghĩ chúng ta có thể hợp lực sinh thêm một đứa nữa.” Y suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Hoặc là người sinh cũng được.”

Quỷ Ảnh: “.....”

Triệu Quân Linh cùng Minh Yên nằm úp sấp ở ngoài điện nghe trộm: “.....”

8. Chương 8: Ta Kể Một Câu Chuyện Ma

Ba năm chớp mắt trôi qua, lúc Quỷ Ảnh nhận được tin tức Triệu Họa Lân thoát khỏi vực sâu Ma giới, bên trong Ma giới đã bắt đầu nổi loạn, tiên giới và đạo sĩ tán tu nhân giới hợp tác tiến hành tiêu diệt Ma tộc, Luật Tàn Thanh bị ba vị Ma tôn vây công, trọng thương hôn mê bất tỉnh, tình cổ của y mặc dù đã giải nhưng kịch độc trong cơ thể lại bị người ta dẫn ra bạo phát, quân mai phục thích khách xung quanh đều nhìn chăm chăm, nhất thời lạnh ít dữ nhiều.

Quỷ Ảnh công Luật Tàn Thanh trốn vào trong một thung lũng, nơi này chướng khí dày đặc, ngay cả Ma tộc cũng không dám manh động. Quỷ Ảnh đưa Luật Tàn Thanh vào là có ý định lấy độc trị độc, hẩn tìm một cửa động ít chướng khí, đặt người đang hôn mê bất tỉnh xuống, vận công trị thương cho y.

Luật Tàn Thanh thương vị Ma tôn hơn 300 năm, thương thế nặng như thế cũng chỉ bị qua hai lần, một lần là giết chết Ma tôn đời trước lúc vừa mới kế vị, một lần khác chính là hiện tại.

Nội dung của Văn Thiên Hà không được tính là phức tạp, ngoại trừ phô bày ân oán dây dưa của hai nhân vật chính ra, còn xây dựng ra một thế giới khổng lồ. Nguyên bản là sau khi nam chủ Triệu Họa Lân trở lại nhân giới không lâu, đại chiến tam giới nổ ra, hẩn liền trở thành chiến thần nổi danh nhân giới, chỉ vì hẩn rèn luyện nhiều năm ở vực sâu Ma giới, gặp vô số nguy hiểm để rèn luyện, lại thêm thói quen nhìn trờ đời lạnh lùng thay đổi, trái tim đã sớm cứng như sắt đá, trong truyện có rất nhiều nữ tử nhưng không một ai có thể hoàn toàn hòa tan trái tim hẩn, hẩn ở trước mặt người ngoài đều là bộ dạng lạnh lùng vô tình, bất động như núi.

Chỉ có trước mặt Luật Tàn Thanh giết hại người thân rồi lại một tay nuôi lớn hẩn, hẩn mới có thể lộ ra thù hận sâu như biển. Trong nguyên văn, Luật Tàn Thanh cũng là bị trọng thương trong binh biến Ma giới, Quỷ Ảnh vì bảo vệ y mà tự bạo chết, thuộc hạ tâm phúc nhiều năm chết khiến y rối loạn tinh thần, trên đường lưu vong gặp gỡ nam chủ rồi lộ ra sơ hở. Nam chủ đang trong thời kỳ thực lực đỉnh cao, dễ như ăn bánh liền bắt được Luật Tàn Thanh đang bị trọng thương về nhân giới giam cầm.

Lúc này, nữ chính quan trọng trong truyện Lam Cẩm Sắt bị trúng kịch độc, nam chủ cầu thuốc khắp nơi lại được biết là không có thuốc chữa, tra xét một phen mới biết thuốc này là đặc chế của Ma giới, cần Ma tộc huyết thống thuần khiết đến giải. Triệu Họa Lân đến thiên lao tìm Luật Tàn Thanh, Luật Tàn Thanh vô cùng phối hợp đưa máu thịt của mình cho hẩn cứu người, kết quả là sau khi Lam Cẩm Sắt uống thuốc thì hồi quang phản chiếu(*), đi đời nhà ma.

(*)Hồi quang phản chiếu là tên thường gọi hiện tượng người ốm nặng đột ngột hồi tỉnh, khỏe lại trước khi qua đời.

Lam Cẩm Sắt tuy là Ma tộc nhưng khi nam chủ ở Ma cung thì được nàng ta quan tâm rất nhiều, đối với nam chủ mà nói thì giống như tỷ tỷ vậy, sau khi nàng chết thì nam chủ nổi giận, lúc xuống thiên lao chất vấn Luật Tàn Thanh, lại phát hiện không thấy người đâu.

Nhân giới có một nơi phong cảnh cực kỳ đẹp gọi là đoạn tình nhai, lúc mặt trời mọc thì ánh sáng ấm áp, trời quang mây tạnh, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm, một khi ngã xuống thì chính là kết cục tan xương nát thịt. Nam chủ tìm được Luật Tàn Thanh ở đoạn tình nhai, hai người đánh nhau, lúc Luật Tàn Thanh ở trong lao đã từ chối chữa trị nội thương, giữ lại mầm tai họa, lúc chiến đấu với nam chủ mặc dù có uy thế nhưng thể lực lại dần không chống đỡ nổi, trong lúc nghỉ ngơi lộ ra một kẻ hở, kiếm của nam chủ đã xuyên qua tim, phá hủy sinh mạng của Luật Tàn Thanh.

Luật Tàn Thanh nói ra thân thế của Triệu Họa Lân.

Luật Tàn Thanh vốn không phải là Ma tộc, y vốn là con cháu gia tộc nhân giới, gia tộc lớn suy thoái lụn bại, gia chủ đi sai một nước cờ, bị người ta mưu hại rơi vào kết cục diệt tộc. Luật Tàn Thanh là đệ tử dòng chính, thường ngày tiếp xúc rất nhiều với bí mật gia tộc, trước khi chết chịu nghiêm hình bức cung, máu thịt trên người bị cắt đi từng chút từng chút một, lúc chết đi chỉ còn một khung xương, lại bởi vì thể chất đặc thù mà không chết, nhập ma trọng sinh, vì vực sâu Ma giới là chỗ giao giới giữa hai giới nhân ma, y

khổ cực giãỵ dựa mấy chục năm ở đó, tu được một khối thân thể nhân loại mới rời khỏi vực sâu, rồi lại bị các đại Ma tôn liên thủ truy sát, cuối cùng tìm được cơ hội giết ngược lại một vị Ma tôn lạc đàn, mới chiếm được một vị trí ở Ma giới.

Triệu Họa Lân là một đồng máu thịt năm đó Luật Tàn Thanh tách ra khỏi cơ thể, Luật Tàn Thanh đổi cho hắn vào trong nhà kẻ thù, vốn muốn để hắn sau khi lớn lên tự tay giết chết bố mẹ nuôi để đòi lại mối thù diệt môn năm đó, lại không ngờ hắn lúc nhỏ ham chơi, ma xui quỷ khiến lạc đến Ma giới, được Quỷ Ảnh nhặt về nhận nuôi. Tâm tình của y đối với đứa trẻ này vô cùng phức tạp, yêu không phải mà hận cũng không phải, mỗi lần nhớ lại những thống khổ trước đây, y đều sẽ tìm Triệu Họa Lân xem như vật thay thế, nhưng sau khi tỉnh lại từ trong đám hồi ức, y lại quan tâm chăm sóc đứa bé này rất nhiều.

Y chỉ đợi sau khi Triệu Họa Lân lớn lên thì sẽ tự tay giết chết hắn, kết thúc thống khổ trong cuộc đời y.

Hiện tại y được toại nguyện rồi.

Kết quả sau khi nam chủ giết Boss xong, cũng ôm thi thể Luật Tàn Thanh nhảy xuống đoạn tình nhai, ở cùng với kẻ thù đây dựa cả một đời.

Quỷ Ảnh:Đù má, lúc trước ta ôm loại tâm lý biến thái thế nào viết ra câu chuyện này chứ.

Lúc Quỷ Ảnh chưa xuyên qua thì không gọi là Quỷ Ảnh, hắn tên là Trần Niệm Đăng, lúc kết thúc bộ tiểu thuyết trăm vạn chữ đầu tiên trong đời kích động đến mức xuống lầu chạy vòng vòng, để ăn mừng còn tìm một người bạn tốt ra ngoài ăn cơm, xuống lầu lại bị một chiếc xe gắn máy từ chỗ ngoặt bên cạnh không có dấu hiệu tông chết.

Một giây trước còn cảm thấy bản thân chết rất oan, một giây sau đã tỉnh lại bên trong Cổ Nguyên trì rồi.

Từ đó về sau hắn bắt đầu huấn luyện làm thể thân của Luật Tàn Thanh, mỗi ngày trải qua cuộc sống sống không bằng chết.

Vào lúc này lão Luật đã trải qua biến cố gia tộc, vượt qua vực sâu Ma giới, mới trở thành Ma tôn tân nhiệm không lâu, đang bồi dưỡng thể lực của chính mình.

Đã không còn là vấn đề cắt hay không cắt vết đen nữa rồi, Luật Tàn Thanh đã nướng cháy toàn bộ mảnh vụn bánh bao rồi, mài thành bột đen hết. (ý chỉ hắc hóa)

Vì vậy, Trần Niệm Đăng bắt đầu con đường cảm hóa tâm linh dài dằng dặc.

Sau mỗi lần dùng tay phải viết văn giải quyết vấn đề sinh lý cá nhân cho Luật Tàn Thanh, hắn đều có một loại suy nghĩ kích động muốn chặt tay: Ai bảo mày viết ai bảo mày viết ai bảo mày viết biến thái!!!! Hết chuyện lại đi viết biến thái á á á!!!

Trần Niệm Đăng viết văn không cần máy tính, để thuận tiện nên hắn dùng điện thoại viết. Tay phải không chế vô cùng thành thực, vì vậy Ma tôn tỏ vẻ vô cùng hài lòng với sự phục vụ của hắn, đồng thời hy vọng lần sau hắn có thể hiến thân.

Từ đó trở đi, Quỷ Ảnh liền điên cuồng sám hối bản thân không học chính trị hắn hơi tử tế, không thể dùng hào quang thiên sứ bức xạ Ma tôn nhà hắn tẩy trắng thành bạch liên hoa.

Mà trải qua nỗ lực nhiều năm dài dằng dặc, tuy rằng vẫn như vậy mà phá nội dung câu chuyện, Ma tôn nhà bọn họ ít nhất vẫn thoát khỏi con đường hủy diệt bản thân....

Dù sao nam chủ từ nhỏ đã nhận giáo dục chủ nghĩa xã hội hiện đại a!

Quỷ Ảnh nhìn Triệu Họa Lân xuất hiện ở trước mặt bắt mạch cho Luật Tàn Thanh, trong lòng có chút mệt mỏi thế nhưng lại vui mừng cảm động.

“Không có gì đáng ngại.” Triệu Họa Lân nhàn nhạt nói: “Ta mang theo thuốc, lát nữa cho y ăn là được. Nội thương đã trị khá khá rồi, trong vòng ba tháng đừng động võ.”

Lần này trọng thương, tuy nói là trọng thương, nhưng cũng không nghiêm trọng như trong văn, bởi vì Triệu Họa Lân đưa tới không ít thứ tốt, ba vị Ma tôn vậy công không được hiệu quả quá nhiều.

Vừa nghĩ tới nội dung tìm đường chết nhiều hơn ở phía sau, Quỷ Ảnh liền có chút đau đầu.

Hắn len lén liếc mắt nhìn nam chủ Triệu Họa Lân, khi còn bé là một cục bột mềm mại, lớn rồi liền trở thành thanh niên ngọc thụ lâm phong mê đảo ngàn vạn thiếu nữ.....Không hổ là nam chủ mà ta nuôi mà, thật đẹp trai

~Nghĩ như vậy nhưng trên mặt lại không có biểu tình gì. Triệu Họa Lân đưa truyền tống phù cao cấp chính mình luyện ra: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Không phải đã tính toán tốt rồi sao, nhân giới.” Triệu Họa Lân nói: “Thời gian sớm một chút cũng không thành vấn đề.”

“Cùng đi à?” Hắn nhìn Triệu Họa Lân dường như không có ý định đi cùng.

“Ta còn có chuyện phải làm ở Ma giới, đừng lo, các người đi trước đi.” Triệu Họa Lân cười cười, quay người gọi Cự long đang giữ cửa ở bên ngoài: “Ta đi đây, nghĩa phụ.”

Quỷ Ảnh chần chờ một chút, tiến lên, cho hắn một cái ôm chầm chia tay, mới phát hiện bộ dáng nam chủ đã cao như hắn rồi.

“Bảo trọng.”

“Ừm.” Triệu Họa Lân cup mắt, ôm chặt một chút.”Nghĩa phụ...”

Hắn muốn nói ta yêu người, nhưng lại không nói ra được. Cuối cùng quanh đi quẩn lại, người mà hắn và Luật Tàn Thanh yêu lại là một người, mà rõ ràng chính là, trong thế giới của Luật Tàn Thanh, chỉ có một Quỷ Ảnh.

Đối phương cần người này hơn so với hắn.

“Ta mang Triệu Quân Linh theo.” Triệu Họa Lân cuối cùng nói.

Là gia hỏa kia vừa nhìn thấy hắn liền nhất định phải dính lên, bỏ thế nào cũng không được, buộc lòng phải mang theo thôi.

“Hắn rất hữu dụng.” Quỷ Ảnh nói mà không có biểu cảm gì “Thế nhưng lúc phải đánh thì cứ đánh, đừng nường tay.”

Triệu Quân Linh:... Các người không thể nói chút lời hay à!

Luật Tàn Thanh tỉnh lại trong khách điểm, âm thanh bên ngoài rất ồn ào, vừa khua chiêng vừa gõ trống, tiếng kèn chui vào trong lỗ tai, rất quen thuộc.

Y vừa mở mắt liền thấy Quỷ Ảnh nằm ngoài bên cửa sổ.

Bộ dạng lạnh như băng kia cũng không khác bình thường lắm, động tác lúc này của hắn có chút trẻ con, cứ như một đứa bé dáo dác quan sát thế giới bên ngoài vậy.

“Đại nhân tỉnh rồi?” Quỷ Ảnh thấy người trên giường có động tĩnh, xoay người lại diu y ngồi dậy.

Luật Tàn Thanh do dự một hồi, cuối cùng mở miệng hỏi: “Đây là nhân giới?”

“Vâng.” Quỷ ảnh nói, đưa một chén trà bằng trúc tới: “Xin đại nhân thứ cho thuộc hạ tự chủ trương.”

“Người thực sự là Quỷ Ảnh?” Luật Tàn Thanh không có nhận chén, dựa vào thành giường cẩn thận đánh giá hắn, lại nhíu mày: “Không giống.”

Quỷ Ảnh:... Vậy người muốn như thế nào.

Luật Tàn Thanh nhìn chăm chú hẩn nửa ngày, cuối cùng thở ra một hơi, chậm rãi nói: “Bản tôn đã mơ một giấc mơ rất dài.”

“Bản tôn mơ thấy rất nhiều chuyện trước kia. ” Luật Tàn Thanh nói: “Còn mơ thấy người chết, tiểu tử Triệu Họa Lân kia cũng đã chết.”

Trong lòng Quỷ Ảnh mới vừa căng thẳng, lại nghe y thở dài: “Đều là một mớ lộn xộn.”

... Vàng vâng vâng, ngài nói đều đúng.

“Sau này có tính toán gì không?” Luật Tàn Thanh tê liệt ở trên giường, giống như một con rắn không có xương vậy, trên người y chỉ mặc một cái áo đơn, đường cong dưới cổ vô cùng đẹp, “Người kiếm tiền nuôi ta?”

“.....Được.” Quỷ Ảnh nói, hẩn bị tư thế mềm mại vô hại kia mê hoặc, kim lòng không được mà đưa tay chạm vào.

Hai người không nói một lời mà lăn giường vô cùng vui vẻ, có loại vui sướng của sống sót sau tai nạn. Lúc hai người sóng đôi Quỷ Ảnh cảm thấy lão Luật ngày hôm nay có một chút kì quái, khi hẩn cho rằng người bên cạnh ngủ rồi, đối phương lại nghiêng người, đưa lưng về phía hẩn, đối diện vách tường.

Quỷ Ảnh nghe thấy y nói: “Ta có thể dẫn người đi xem thế giới của ta.”

Thanh âm kia trầm thấp mà mềm mại, tựa như một nốt nhạc kết thúc tại chương nhạc cuối cùng, lại tựa như tuyết rơi trong đêm, như mũi tên của thần tình yêu, trúng ngay giữa hồng tâm.

Được.

Hẩn nói, nắm chặt ngón tay mang theo vết chai nhỏ của người kia, như một lời bảo đảm mà trân trọng——

Có ta ở đây, người sẽ không rơi xuống vực sâu.

————Toàn văn hoàn————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-nam-thang-ta-lam-thuoc-ha-o-ma-cung>